

BÖLHE '83

Két és fél nap szórakozást ígért az idei BÖLHE, melyet április 21-22-23-án rendeztek. Csütörtök déltől ki-ki készülhetett a hétvégi programokra, vetélkedőkre, tánc-házra, discora, korteshadjáratra, cserépszavazásra — vagy éppen a hazautazásra. A korteskedés a hét közepére már a szokásos ke-reteken is túlnőtt, ezt bizonyította néhány *sportszerűtlen* plakát.

Ha sorjában akarunk haladni a történetekben, akkor először a *csütörtök délutáni agytornáról* kell szót ejteni. Középes iramban kezdtek a csapatok, látszott: nyugodtak lehetnek, az ötödik hely ugyanis a végzős évfolyam meg nem jelent csapatát illeti.

Vetkőzz, édes! (Tóth B. László felvétele)

(Régóta tudta mindenki: ők lesznek a kiesők.) Ugyanakkor kissé *előkészítellen* pályá fogadta a küzdőfeleket, „göröngyös” volt a talaj, ezért hosszas támadásszövegést láthattunk, unalmas oldalpasszokat, Persze csak a tudósító stílusa enged következtetni futball-mecs hangulatra, pedig a vetélkedő inkább a *Ki nyer ma?*, a Kapcsoltam, az Elmebajnokság és a Kis Matematikusok Baráti Kört jellegzetességeinek keveréke volt.

Sor került összehasonlító elemzésre, villámkérdésekre, licitálásokra és a *Hány infóból ismersz rá?* című játékokra. Terítkekre került az 1943-as és a negyven évvel későbbi Szeged összehasonlítása apróhirdetések feldolgozásával, hallhattunk politikai, természet-tudományos, művészettörténeti, színház és sport villámkérdéseket és hiányoltuk a történelmi és irodalmi tudásra apelláló faggatózást. Néha egészen mulatságos dolog is született — Lukács Györgynek vélt Mao —, máskor kínos percek feszengteték a játékvezetőt, Böle Istvánt és a

közönséget: az 50 szellemi zseton *nem akart elfogyni* sehogy sem.

A vetélkedő után *kisjűmeket* vetítettek az Auditorium Maximumban, este pedig tánc-házba kopogtathattak be az érdeklődők. Az utóbbi program érdekességei: mintegy *harminc fővel* képviseltette magát saját színe előtt a kar, és a latin-amerikai táncok mellett — vagy ottán — latin-magyar táncokat is láthattak az egybegyűltek. Szóval ez a nap

csütörtököt mondott.

De felvirradt a pénteki nap gazdag műsorával, esővel és a további bölcsész-bojkottal. A délelőtt a sporté volt: „közös játékok, mindenféle meccsek, tanárokkal és nélkülük” — hirdette a sokszorosított program. Utólag talán kiegészíthetnénk így is: *és hallgatók nélkül*. Illetve — ez az egész BÖLHE-ről elmondható — az első három évfolyam komplett csapatokat tudott kiállítani, de az *öregebbek erre már nem voltak képesek*. Mindenesetre az idősebb tanárokból toborzott focicsapat lelkes játékkal *pontot tudt rabolni* a hazai pályán veszedelmesen rohamozó hallgatólányoktól. A hölgyeknél különösen a Garabára emlékeztető, *szép mozgású, ám szigorú középhátvéd* és a szakállas-bajszos kapus tetszett.

Délben a tanszéki könyvtárak és a tanárok elfekvő könyvkészleteinek kiállítására került sor. Mérsékelt árakat és disztíngvált eladókát ígértek a szervezők, *mindkettő bejött*. Néhány érdekes ritkaság is ponyvára került, olykor-olykor heves licitálás győztese vehette át a könyvet. Délután

elszabadult a bölcsészkar.

Az eső áztatta csapatok (Sátán, Hideg, Török és György udvartartása) hangosan biztatva önmagukat az Aradi vértanúk teréről

Üvöltés (Tóth B. László felvétele)

bevonultak az Ady téri épületbe. A dékánjelöltek kortesbeszédét már *egészen nagy tömeg* hallgatta végig, hol lelkesen, hol együttérző hallgatással. Sátán és köre magnéziumfényvel és füsttel kívánta elkábítani a választópolgárokat, mint kiderült, nem nagy sikerrel. Szellemes volt viszont a beszéd befejezése, mikor az ördögi személy imára kulcsolt kézzel letérdelgett a népség nagysága előtt és így könyörgött: *az istenért, réám szavazatok!*

Török és testőrsége *nem használta ki eléggé* a történelmi események adta lehetőséget az ironizálásra. Túlságosan ragaszkodtak a törökösséghez. A jóságos török bácsi arcképe mögé talán *be kellett volna csempészni* néhány történelmi jelzést. Mindenesetre *üldöző látvány* volt a szőnyegekben kitékergő három karcsú leány. György lovag sem tudott fölébe kerekedni a többi jelöltnek, bár ennek okát inkább az *évfolyam magatartásában* kellene keresni, nem pedig a produkció előadói-ban. Végére maradt Hideg János és a másodév teljesítményének méltatása, mert erről bővebben kell írni. *Egy cseppet sem volt szimpatikus*, amikor a választási hadjárat címén egy tucatnyi katonaruhás, páncélsisakos, gumibotos fiatal berontott a terembe, és üvöltve, csapkolódva „rendet rakott”. Utána viszont — nem az erőszakkal, hanem a humorral azonosulva — *nagyon tetszett* a katonatiszt programbeszéde, melyben a Hideg-front vezetőjének személyét, munkásságát és nemes céljait méltatta.

Néhány fontosabb gondolat a beszédből illetve az üvöltvényből: a Hideg-front az ellenséges sajtótermékeket *fölszámolja*, így a *Szegedi Egyetemet és a Gondolat-jelt*. Az előadásokat megszünteti, illetve az azon résztvevők számát egy főben maximálja. A sokszorosító gépeket és a cirillbetűs író-

gépeket *lefoglalja*, a Latin-Amerika és az Altajisztika tanszéket összeolvasztja, a *Béke-tanszékre helyezi át* a honvédelmi ismeretek oktatását. A Tudományos Szocializmus Tanszék helyére a Hét vidám bolsevik mulatót építteti. A programpontok után csak ennyit kért a tiszt: *adatok nekünk öt évet, és nem fogtok ráismerni* az egyetemre!

Ezután bevonult maga a diktátor. Az ő valamivel halványabb kortesbeszéde tulajdonképpen Török-, Sátán- és György-ellenes kirohanásokat tartalmazott, kevés igazán jó poénnal. Fontos megjegyezni, hogy beszédében az előadó határozottan fölépett a vulgár Hideg János-elméletek ellen is, így letisztázta a Nemzeti Hidegfront elvi alapjait. A másodévesek korteskedését sajnós a Magyar Televízió rovatvezetője, Tánccs Gábor nem látta, pedig a Hideg-show-ban *vonzó lányok* jól betanult, szellemes táncot adtak elő.

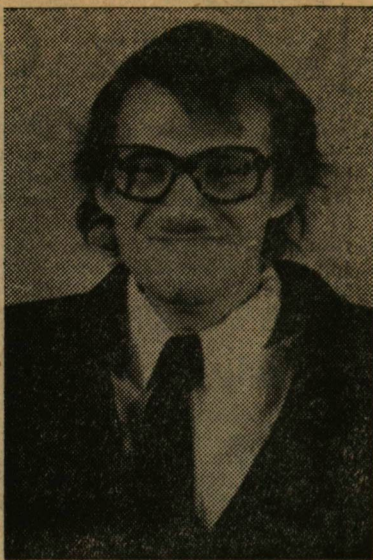
Mint a tudósító kiemeléséből is kitűnik, *nagy fölényvel* dékánválasztatot, a másodév jelöltje: *Hideg János*. Az új dékánt hagyományosan (tető)cserep szavazással választotta meg a köz. A választási hajrá után néhány perccel a boldog győztes átvette a tiszavirág életű hatalmat és megtartotta karszékfoglaló beszélyét. Este az elmaradhatatlan discóban lazítottak a fiatalok.

A szombat

is csütörtököt mondott. Délelőttre frissítőként filmet ígért a program, a film meg is érkezett, a majd háromórás Harcmódor. A diákdékán fogadóórájára várakozók között hallottam ezt a megjegyzést: *En hiva vagyok a dokumentarista irányzatnak, de ez már hülyeség*. Egyébként mintegy *nyolc fő* tekintette meg a különben megnézésre feltétlenül érdemes filmet. A Harcmódor miatt a bölcsészmodor uralkodott a folyosókon és a hetes teremben is, ahol a diákdékán tartotta volna első és egyetlen fogadóóráját. A tanárok, hidegi megfogalmazásban, *igen alacsony létszámban* képviseltették magukat. Ez annyi mint egy. Így amolyan küldöttgyűlés-jelleget öltött a fogadóóra. Az események tárgyilagosságra törekvő tudósítója elkövetett mindent: jegyzetelt, de a bizottságosdítól *fölmelt a pumpája*, aztán pedig elment. Ugyanis azon fűnődtek a jelenlevők, hogy milyen módokon föllábitandó bizottság szükségeltetne ahhoz, hogy ne ilyen legyen a BÖLHE, amikor már ilyen volt. Illetve ilyen lett.

A bizottságra, mint szervező együttesre csak akkor figyel föl a szervezet, amikor az rosszul működik. Egyébként csak a produkciót, a működést, az eredményt nézi. *Most rosszul működött a szervezet*, azért lett ilyen a bölcsészek (fél)hete.

Szólni kell még a délutáni és az esti programról. A délutáni jelentős késéssel indult, *unalmas és közönségűző* volt a várakozás. A műsoron újfent vetélkedés sze-

A diktátor

repelt, a csütörtökihez hasonló sikerrel. Főitűnt, hogy az ötödév egy hallgatóval képviseltette magát. Nem tűnt föl, hogy az előzetesen kiadott feladatok közül csupán kettő készült el. Aztán az is feltűnt, hogy a jelenlévő 80 fő (siralmas látvány az Auditorium Maximumban) fele másodéves. Este a diákdékán *lemondott tisztségéről*, de az utolsó szó jogán még bevezette hallgatóit elképzeléseibe a BÖLHE jövőjét illetően. Erről és a rendezvénysorozatról

nyilatkozott a dékán

lapunknak.

— Azt szeretnénk — kezdte mondandóját —, ha minden évben lenne BÖLHE, hogy ez hagyomány legyen és *én még háromszor* lehessen dékán. A BÖLHE valóban Bölcsész Hét kellene, hogy legyen, úgy, hogy az első napokon *csak a délutánokat* vennék igénybe. Ekkor meghívott előadók, akár hallgatók is, tartanának előadást meghatározott számban. Mint dékán, jómagam is javasolom — tanácsadóimmal egyetértve —, hogy ezen előadások sikeressége is számítson bele a pontversenybe. Célunk elérni azt is, hogy az utolsó BÖLHE diákdékánja legyen a következő rendezésért a felelős, valamint azt, hogy a *tanárok is indítsanak jelöltet* a versenyen. Azt is szeretnénk elérni, hogy az Egyetemi Tanácsnak tagja legyen a megválasztott diákdékán, így az egész BÖLHE-nek *nagyobb lenne a tekintélye*.

A BÖLHE befejező aktusaként az immáron magyar-angol szakos hallgatóvá visszalépett Hideg János meghatott szavakkal köszönte meg évfolyama támogatását és a feljé nyújtott *sörös-üveget*.

A három évvel ezelőtti BÖLHE-hez képest jelentősen leegyszerűsödtek a dolgok: a borkostolás helyett gyümölcsök leveit fizelték a jelentkezők, idén sudár leányok helyett fiúk vetkőzését pontozta a zsüri és a Kokas nevével fémjelzett demokaturát fölváltotta a fagyos diktatúra.

D. I.

Tudományos ülések

Egy korábbi nemzetközi konferencián hozott döntés értelmében a *lipcei, az olomouci és a szegedi fül-orr-gége* klinikák professzorai évenként, változó helyszínnel *közös tudományos üléseket* rendeznek.

Idén a *SZOTE Fül-orr-gégészeti Klinikája* vállalta a házigazda szerepét. Április 22-én, a Csongrád megyei tanács oktatási és továbbképzési intézetének előadótermében *dr. Szilárd János*, egyetemi tanár, a SZOTE klinikai rektorhelyettese nyitotta meg a tudományos ülést. Ezt követően *tizenkét előadás* hanzott el neves hazai és külföldi szakemberek részvételével.

Az *önnyílókossága megelőzésének problémái* címmel rendezte meg a SZOTE a fiatal pszichiáterek fórumát április 22-24-én. A fórumot *dr. Boncz István* tanársegéd nyitotta meg és a SZOTE Ideg- és Elmeegógyászati Klinika KISZ-szervezete nevében köszöntötte a vendégeket. Az ezt követő vitaindítót *dr. Buda Béla* tartotta, melyet *vita* követett A fórum másnapján *vitacsoportokban* folytatták munkájukat a fiatal szakemberek

Túl a mélyponton?

Az utóbbi hónapokban a Szegedi Egyetem lapjain és másutt több cikk bírálta a szegedi mozik műsorpolitikáját és működését. A Csongrád megyei Moziüzemi Vállalat csak egyetlen esetben válaszolt a vállalatot ért bírálatokra. Ez is bizonyítja, hogy a felszólalások nem voltak alaptalanok.

Ha szóltunk a bajokról, most *üdvözölni kell két új kezdeményezést*. Márciusban a budapesti Tavasz Fesztivál idején Szegeden is vetítették a *Filmglóbusz* filmjeit. Bár a nézőszám előadásonként változó volt, valószínűleg nem maradt alatta az egyéb előadások átlagos nézőszámának. S ezzel bizonyította, hogy nemcsak az Ünnepi Hetek idején van létjogosultsága városunkban az éjszakai mozielőadásoknak, hanem más időszakokban is. A munkerő jobb csoportosításával, a dolgozók anyagi érdekelttségének fokozásával talán a mozik és azok dolgozói számára is vonzó lehet a rendszeres éjszakai előadás. Első lépésként talán a hétvégékre kellene megszervezni az ilyen előadásokat!

Április végén a *pesti norvég filmhét* három filmje jutott el a szegedi nézőkhöz. Ezzel egy hazánkban kevésbé ismert filmművészet alkotásából kapunk izeltőt.

Mindkét vetítéssorozat esemény volt a város kulturális életében. Megszervezésük jó kezdeményezés!

Nem minden változott meg egycsapásra a szegedi mozik körül, csak két biztató kezdeményezéssel találkozhattunk. Ezeket a próbálkozásokat feltétlenül *üdvözölni kell*. De *várjuk a folytatásukat* is!

—bi—

Csak ne lássam

— gondolja, s eként is cselekszik hős véradónk, aki — több társával együtt az Irinyi Kollégiumban — adott vért áprilisban. Bátorsága nyilván nőtt volna, ha előbb kapja meg az üveg sört. (Bényhe János felvétele)